

Expoziție la Ein-Hod – o explozie de culoare și vitalitate

Liana Saxone-Horodi

Geografic, localitatea Ein-Hod din Israel se află la extremitatea sudică a înălțimilor Carmel, nu departe de orașul-port Haifa, acoperind tentacular pantele nordice ale muntelui. Pe vechea șosea venind dinspre Atlit, după câțiva kilometri, o săgeată indicatoare arată direcția spre Ein-Hod. Drumul străbate natura printre arbuștii de buganvilla, în mulțime de culori, așa cum am văzut numai în insulele grecești, și urcă în curbe cât mai scurte și mai strâmte, până la apariția primelor case.

Ein-Hod este pe bună dreptate considerat un colț de rai, unde atelierele de creație sau casele artiștilor au adunat de-a lungul timpului tulburătoare povești de iubire sau strădanii încercate de incertitudine. Ein-Hod este locul de unde poți privi Mediterana în toată splendoarea ei, într-o lumină specială. Dar, până la Mediterană vezi culmile cu pomii de măslini și cu urme care mai dăinuiesc de la incendii de păduri ce au avut loc. Probabil că Dumnezeu i-a ferit pe cei din această așezare de foc, vântul schimbându-și direcția când se apropia prea mult de sat.

Ein-Hod a fost hărăzit să fie leagănul unui experiment unic în această parte a lumii. Marcel Iancu, unul dintre fondatorii dadaismului, promotor al avangardismului în România interbelică

și cunoscut arhitect, a întemeiat în 1953 în acest sat părăsit un centru de creație oferind cadru natural și condiții de lucru și de viață artiștilor plastici care veneau în Israel din toate colțurile lumii, aducând cu ei zestrea artistică și potențialul lor.

Pot să mă consider un om fericit că legătura mea cu Ein-Hod a început din primele mele zile în Israel. În casa lui Marcel Iancu eram un oaspete bine-venit, el povestindu-mi mereu de perioada copilăriei sale când se juca cu tatăl meu cu care era vecin. În 1965 am primit de la Marcel Iancu un album, apărut atunci, cu dedicația „Porte-bonheur pentru Liana Saxone în noua ei patrie”. Această dedicație am copiat-o și am pus-o ca motto pe caietele de impresii ale tuturor expozițiilor mele. Într-adevăr mi-a purtat noroc.

Am fost legată de Ein-Hod nu numai prin Marcel Iancu, ci și prin sculptorul Tuvia Luster, o legendă a artiștilor plastici veniți din România. Am urmărit an de an tot ce s-a realizat în sat, mai ales Muzeul IANCU-DADA. Lista cunoștințelor mele la Ein-Hod este lungă și cu unii am devenit colegă în cadrul Asociației Artiștilor Plastici din Haifa și Nordul Țării.

Au trecut 52 de ani de la ziua când am sosit în Israel și tot atâția ani de când am devenit un musafir permanent la Ein-Hod, dar niciodată nu mi-a trecut prin minte că voi începe să expun în acest loc atât de cunoscut și de vizitat. Și iată că în martie 2013, după ce mi-a apărut albumul „50 de ani de pictură”, mi s-a organizat o expoziție retrospectivă în sala mare a Galeriei Centrale din Ein Hod, în care am expus 57 lucrări în ulei. După această expoziție care a avut un succes enorm, am fost invitată să particip la toate expozițiile colective organizate de Galerie. Începutul a fost participarea la o expoziție colectivă cu subiectul „Băutura dăunează sănătății”. Urcând poteca spre Galeria mare din Ein-Hod mă întrebam „Ce loc a căpătat lucrarea mea?” Ei bine, lucrarea mea se afla pe un loc central și s-a bucurat de aprecieri deosebite. Au urmat multe alte expoziții colective, în care lucrările mele erau bine plasate și atrăgeau atenția publicului.

În luna septembrie am primit un telefon de la Galeria Centrală din Ein-Hod că am fost aleasă împreună cu șapte pictori și trei sculptori să participăm la un Târg organizat în sala mare a Galeriei. Expoziția a fost programată pentru luna octombrie, luna sărbătorilor evreiești de toamnă, când numeroși vizitatori vin la Ein Hod. Am acceptat și particip cu 13 picturi în ulei pe care le-am realizat în ultimul timp. Sunt în general lucrări de dimensiuni mai mici, având o tematică în care din nou domină culoarea: vase cu flori, acoperișuri, obiecte de artă decorativă românească. În ansamblu, arată minunat. Având în vedere că lucrez îmbinând în mare măsură afectivul cu multiplele cunoștințe profesionale primite la începutul carierei

mele de la Maestrul Rudolf Schweitzer-Cumpăna și îmbogățite an cu an, voi încerca să descriu câteva exponate.

Pe peretele din stânga, într-un dulap din scânduri vechi sunt expuse obiecte românești și alături, rodia, pe care o punem pe masa de Anul Nou ca simbol al reușitelor numeroase.

Cu acoperișurile, ne întoarcem în România unde în fiecare dimineață, în zilele petrecute anul acesta la Sinaia, priveam prin geamul îngust de pe coridorul hotelului la acest peisaj de vis.

Peretele central, de dimensiuni mari, începe cu un copac frânt de vijelia care a fost în urmă cu câteva luni în Israel. Este un tablou puternic, pentru că simți dezastrul, iar vijelia provenea și din ființa mea în acord cu cea din afară.

Vasul cu bujori pe fundal de bibliotecă, redă atmosfera dintr-o casă de intelectuali din România. Bujorii sunt flori care nu cresc pe meleagurile mediteraniene.

Poarta de fier forjat deschisă spre interior a avut un impact puternic asupra vizitatorilor. Este o casă din Ein-Hod, în drum spre Galerie, a cărei locatari nu sunt permanenți. Am trecut din nou pe lângă ea, plecând de la deschiderea expoziției, iar poarta era ferecată cu un lacăt mare și înăuntru se vedea că locul este părăsit. Am avut o strângere de inimă.

Obiecte de ceramică românească pe o ladă de zestre au reușit să o emoționeze până la lacrimi pe prietena mea din România – pictorița Liana Petruțiu - care mi-a spus la telefon: „Mi-ai răscolit trecutul. Mama mea mi-a făcut cadou de ziua mea această ladă de zestre și tu i-ai dat viață!”. Să sperăm că va place vizitatorilor. Mi-am pus tot sufletul pe pânze, mai mult nici că se putea.

Pentru mine principalul este să continui să mă perfecționez, să nu mă repet, chiar dacă reiau un subiect pe care l-am tratat în trecut; să studiez în continuare desenul, compoziția, culoarea, îmbogățind și perfecționând primele noțiuni pe care le-am primit la 19 ani – în particular - de la Maestrul Rudolf Schweitzer-Cumpăna.

Din nou urarea lui Marcel Iancu mi-a purtat noroc...

